

Sygnatura akt II AKa 78/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesław Pędziwiatr

Sędziowie: SA Jerzy Skorupka

SA Maciej Skórniak (spr.)

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale Dariusza Sulikowskiego prokuratora Prokuratury (...) we W.

po rozpoznaniu 15 listopada 2023 r.

sprawy **M. O.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 8 grudnia 2022 r., sygn. akt III K 196/22

zmienia zaskarżony wyrok w pkt IV części dyspozytywnej w ten sposób, że uchyla orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody na rzecz A. S.;

w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonego M. O. na rzecz A. S., S. A. oraz Y. A. po 1200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 78/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

CZEŚĆ WSTĘPNA**Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 8 grudnia 2022 roku, w sprawie sygn. akt III K 196/22

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia**Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

***Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***

Ustalenie faktów

<i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. O.	oskarżony nie był w Polsce karany sądownie	dane o karalności	329
<i>Fakty uznane za nieudowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

<i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	dane o karalności	dowód ma charakter dokumentu urzędowego

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Apelację od wyroku złożył obrońca oskarżonego adw. J. A. zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego zarzucając:</p> <p><u>W odniesieniu do czynu opisanego w punkcie pierwszym części dyspozytywnej wyroku:</u></p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, na skutek przyjęcia przez sąd I instancji, że oskarżony M. O. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa oszustwa w stosunku do pokrzywdzonego S. A. poprzez wprowadzenie w błąd co do rzeczywistego zamiaru zakupu samochodów ciężarowych i uregulowania zobowiązania z tytułu pożyczki (stanowiącej mienie znacznej wartości) oraz sytuacji majątkowej i możliwości finansowych oskarżonego, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

pożyczył pieniądze od pokrzywdzonego, lecz w mniejszej kwocie niż przyjęta przez Sąd I instancji;

dokonał zakupu samochodów ciężarowych, zgodnie z ustaleniami poczynionymi z pokrzywdzonym;

dokonał ich dalszej odsprzedaży i w konsekwencji uregulował zobowiązanie z pokrzywdzonym S. A..

W odniesieniu do czynu opisanego w punkcie trzecim części dyspozytywnej wyroku:

błąd w ustaleniach faktycznych przydętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, zarzucanego mu przestępstwa oszustwa w stosunku do pokrzywdzonego A. S. poprzez wprowadzenie w błąd co do rzeczywistego zamiaru zakupu samochodów ciężarowych i uregulowania zobowiązania z tytułu pożyczki (stanowiącej mienie znacznej wartości) oraz sytuacji majątkowej i możliwości finansowych oskarżonego, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony:

pożyczył pieniądze od pokrzywdzonego;

za pożyczoną kwotę dokonał zakupu samochodów ciężarowych;

nie zdołał dokonać ich dalszej odsprzedaży ze względu na zmiany prawodawstwa;

nie uregulował zobowiązania z pokrzywdzonym A. S. z uwagi na powstałą niewypłacalność;

w późniejszym czasie dobrowolnie uznał dług, jednakże z przyczyn

losowych nie zdołała uregulować zobowiązania.

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, na skutek przyjęcia przez Sąd I instancji, że zachodzą warunki do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego w sposób jednoznaczny wynika, że o tym roszczeniu rozstrzygnął już sąd cywilny.

W odniesieniu do czynu opisanego w punkcie piątym części dyspozytywnej wyroku:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, na skutek przyjęcia przez sąd I instancji, że oskarżony M. O. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa oszustw w stosunku do pokrzywdzonego Y. A., poprzez wprowadzenie w błąd co do rzeczywistego zamiaru uregulowania zobowiązania z tytułu pożyczki oraz sytuacji majątkowej i możliwości finansowych oskarżonego, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że :

oskarżony nie pożyczył pieniędzy od pokrzywdzonego, lecz sromny poprzez zawarcie pozornej umowy pożyczki dokonały w ten sposób zabezpieczenia roszczenia;

oskarżony zgodnie z ustaleniami poczynionym z pokrzywdzonym, pośredniczył w zakupie 6 samochodów ciężarowych i samochody te zostały nabyte za cenę rynkową;

	<p>oskarżony nie zdołał dokonać dalszej odsprzedaży przedmiotowych samochodów ciężarowych, z jednej strony ze względu na zmianę prawodawstwa, z drugiej ze względu na postawę pokrzywdzonego;</p> <p>oskarżony nie uregulował zobowiązania z pokrzywdzonym Y. A. z uwagi na powstała niewypłacalność.</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, na skutek przyjęcia przez Sąd I instancji, że nie zachodzi potrzeba stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, które wymagałyby wiadomości specjalnych, podczas gdy ustalenie rynkowej wartości przedmiotowych pojazdów ciężarowych, w których zakupie pośredniczył oskarżony, ma istotne znaczenie dla wykazania strony podmiotowej w szczególności zamiaru oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego w zasadniczym zakresie stawianych zarzutów nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Skarżący stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w odniesieniu do ustaleń odnoszących się do każdego z przypisanego oskarżonemu przestępstw formułuje wyłącznie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Z kolei z uzasadnienia apelacji wynika, że taka właśnie formuła zarzutu, przy pominięciu innych podstaw odwoławczych, miałaby wynikać z</p>		

chęci jak najszerszego rozumienia takiego właśnie zarzutu oraz chęci zakwestionowania ustaleń faktycznych w najszerszym zakresie. Należy przez to wnosić, że tak sformułowany zarzut mieści naruszenia przepisów postępowania, w szczególności naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Odnosić to należy do oceny dowodów dokonanej przez Sąd meriti, w szczególności zeznań pokrzywdzonych, jak i stricte błędu w ustaleniach faktycznych będących wynikiem dokonania ustaleń wbrew treści dowodów, albo będącego wynikiem nieuprawnionego wnioskowania na ich podstawie.

Ad. 1).

Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych w zakresie czynu na szkodę S. A., oparł się na zeznaniach i wyjaśnieniach jakie składał pokrzywdzony w tym postępowaniu oraz postępowaniu prowadzonym w związku z czynem polegającym na pozbawieniu wolności oskarżonego. Relacja S. A. nie jest przy tym dowodem odosobnionym, jak chciałby to widzieć skarżący. Zostaje ona w zasadniczym zakresie potwierdzona istotnymi dowodami przywołanymi przez Sąd Okręgowy. W pierwszym rzędzie należy wskazać, że oskarżony potwierdza uzyskanie pożyczki od pokrzywdzonego w okolicznościach przez niego relacjonowanych, kwestionuje wyłącznie jej kwotę. W tym natomiast zakresie relacja S. A. znajduje potwierdzenie w dokumentach bankowych. Stwierdzają one: po pierwsze, że pokrzywdzony dysponował znaczną kwotą, którą nawet przewyższała sumę jaką przekazał oskarżonemu. Fakt samej umowy ustnej i

przekazania pieniędzy został z kolei potwierdzony zeznaniami świadka I. B.. Nie przekonuje przy tym twierdzenie skarżącego obrońcy, że fakt wypłaty większej kwoty (690.000 zł), niż ta przekazana jako pierwsza część oskarżonemu (450.000 zł), miałaby podważać wiarygodność relacji pokrzywdzonego. Przeciwnie, fakt pobrania znacząco większej kwoty, także z przeznaczeniem jej na inne cele niż pożyczka oskarżonemu, przekonuje o wiarygodności zeznań pokrzywdzonego. Ten bowiem gdyby istotnie chciał formułować fałszywe pomówienia, miał taką możliwość i mógł oskarżonego pomówić o pożyczkę w istotnie wyższą niż rzeczywista. Podobnie fakt napaści pokrzywdzonego na oskarżonego z zamiarem wymuszenia zwrotu wierzytelności należy traktować jako działanie niedopuszczalne, ale też przekonujące o istotnej determinacji pokrzywdzonego w zamiarze odzyskania długu i bezradności wobec wykrętnych działań oskarżonego.

Trafnie Sąd Okręgowy przyjmuje, że działanie oskarżonego było nacechowane chęcią wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego i doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Oskarżony, według swoich zapewnień, miał dokonać zakupu samochodów ciężarowych i odsprzedaży ich z zyskiem za granicą. Trafnie Sąd Okręgowy w tym zakresie zasadnicze znaczenie nadaje okolicznościom jaki towarzyszyły przekazanie pieniędzy tytułem pożyczki oraz niezgodności zapewnień oskarżonego z rzeczywistym stanem rzeczy. Po pierwsze: oskarżony wbrew zapewnieniom, nie sam

miał kupić owe samochody, ale miał to zrobić działając w porozumieniu ze swoim bratem (!) i to on miałby wystąpić jako nabywca. Najistotniejsze jest jednak to, że oskarżony nie zdołał, także na rozprawie (k. 249-252, 261-262), wyjaśnić zbornie przebiegu tej transakcji. Po drugie: oskarżony twierdził, że samochody zostały sprzedane, choć z opóźnieniem, a dług został zwrócony. Oskarżony przy tym nie zdołał przedstawić żadnych dowodów na potwierdzenie także tych twierdzeń, podważających przeciwne stanowisko pokrzywdzonego. Nie powinno to nastęrczać istotnych trudności, a oskarżony choćby z uwagi na powstały konflikt z pokrzywdzonym, winien wykazać się w tej sprawie choćby elementarną zapobiegliwością. Nie był on w stanie przedstawić żadnych dowodów potwierdzających twierdzenie o zwrocie pieniędzy. Z kolei szereg podejmowanych przez pokrzywdzonego działań zmierzających do odzyskania od oskarżonego długu i relacjonowane zachowanie oskarżonego (k. 267-268), istotnie wspiera wiarygodność twierdzeń o kłamstwach i wykrętach stale stosowanych przez oskarżonego.

Wskazane tu okoliczności przekonują, że Sąd Okręgowy nie naruszył zasad swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 7 k.p.k., a dokonane na wskazanej podstawie ustalenia faktyczne należy oceniać jako prawidłowe. Twierdzenia skarżącego mają wyłącznie charakter polemiczny, nie wskazują bowiem na wadliwość prezentowanych przez Sąd przesłanek wnioskowania.

Ad. 2.

Sąd Okręgowy w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku ustalenia faktyczne opiera na zeznaniach pokrzywdzonego A. S.. Relacja ta w istotnym zakresie znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, który przecież potwierdził, że taki dług zaciągnął. Trafnie przy tym Sąd Okręgowy uwypukla okoliczności zawarcia umowy relacjonowane przez pokrzywdzonego na rozprawie (k. 281-282). Oskarżony zapewniał pokrzywdzonego nie tylko o zyskowości eksportu samochodów do Arabii Saudyjskiej, ale także o bezpieczeństwie takich transakcji, gdyż miał on wysyłać samochody dopiero po otrzymaniu pieniędzy od kupującego. Takie twierdzenia oskarżonego jednoznacznie pozostają nie do pogodzenia z przyjmowaną obecnie linią obrony, gdzie to właśnie zdarzenia późniejsze, ograniczenie eksportu starych samochodów miało skutkować stratami oskarżonego. Jako drugi istotny argument przesądzający o niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego, a przesądzający o oszukańczym charakterze podejmowanych przez niego zabiegów, świadczy fakt, że ten zataił wobec pokrzywdzonego swoją jednoznacznie złą sytuację finansową. W końcu 2015 roku oskarżony był istotnie zadłużony, a przede wszystkim nie spłacał długu wobec S. A.. W końcu: należy wskazać na sposób zachowania się oskarżonego wobec pokrzywdzonego już po czynie, identyczny z tym relacjonowanym przez pozostałych pokrzywdzonych.

W kulturze arabskiej, gdzie większe znaczenie przyznaje się osobistemu zaufaniu, przed zabezpieczeniami prawnymi, oskarżony w taki właśnie sposób budował u pokrzywdzonych przekonanie o sukcesach w interesach oraz odpowiedzialność za zaciągane zobowiązania. Później okazało się, że oskarżony okłamywał te osoby, które wierzyły w jego zapewnienia i chciały być wobec niego życzliwe.

Ad. 3.

Wyłącznie jeden, jako zasadny należało oceniać właśnie zarzut orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz A. S.. Zarzut postawiony przez skarżącego należy traktować, nie jako błąd w ustaleniach faktycznych, ale jako naruszenie przepisu art. 415 k.p.k., przesądzającego o niedopuszczalności stosowania środków kompensacyjnych w sytuacji, kiedy roszczenie zostało zasądzone w innym postępowaniu. Sąd Okręgowy w tym zakresie pominął dokumenty przedłożone przez pokrzywdzonego stwierdzające zasądzenie roszczenia przez Sąd Królestwa Jordanii (k. 274-280). Dokumenty te nie spełniają oczywiście warunków jakie stawiane są odpisowi orzeczenia państwa obcego, ale zasadnicze pozostaje oświadczenie pokrzywdzonego A. S., który stwierdził, że dochodził tam kwoty objętej niniejszym postępowaniem i stosowne rozstrzygnięcie zapadło właśnie w Jordanii.

Ad. 4.

Nie zasługuje na uwzględnienie także postawiony przez obrońcę zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w odniesieniu do

przypisanego oskarżonemu czynu na szkodę Y. A.. Na podstawie samych zeznań pokrzywdzonego nie ulega wątpliwości, że przed październikiem 2016 roku oskarżony nakłonił pokrzywdzonego do wspólnej inwestycji na kwotę 450.000 złotych polegającej na zakupie na eksport samochodów ciężarowych. Pokrzywdzony nie tylko nie uzyskał spodziewanych korzyści, ale samochody sprzedał z istotną stratą (320.000 złotych). Trzeba przy tym mieć na uwadze, że pokrzywdzony, inaczej niż w innych przypadkach, zabezpieczył się przejmując dokumenty nabytych samochodów. Dzięki temu nie stracił kontroli nad inwestycją i odzyskał choć część zainwestowanych środków. Wbrew twierdzeniom skarżącego, to nie te środki stanowiły przedmiot zarzut aktu oskarżenia i czyn przestępny przypisany oskarżonemu w pkt V części dyspozytywnej.

Pokrzywdzony stanowczo odróżnia tę wspólną inwestycję od późniejszej pożyczki 150.000 złotych udzielonej oskarżonemu w październiku 2016 roku. Oczywiście pokrzywdzony miał już wówczas złe doświadczenia interesów z oskarżonym, ale nie przewidywał nawet, żeby ten nie był zdolny do efektywnego handlu samochodami, albo nieuczciwy w interesach (zeznania pokrzywdzonego Y. A. - k. 150, 283-284). Ponieważ pokrzywdzony sam nie chciał się już zajmować handlem samochodami, pożyczył oskarżonemu pieniądze. Także w tym przypadku oskarżony wyzyskał błędne przekonanie pokrzywdzonego o jego osobistej wiarygodności oraz dobrej sytuacji majątkowej. Gdyby pokrzywdzony miał świadomość zadłużenia oskarżonego, do pożyczki by

nie doszło. Pokrzywdzony nie akceptował tu ryzyka.

Skarżący celowo łączy dwie fazy relacji finansowych między stronami. Na podstawie zeznań pokrzywdzonego nie ulega wątpliwości, że oba zdarzenia mają charakter zdecydowanie inny. Nie kieruje oskarżeń o szkody jakie poniósł na wspólnych zakupach z oskarżonym, a co nie jest przedmiotem postępowania. Pożyczka 150.000 złotych ma w jego ocenie charakter diametralnie inny, a tu właśnie oskarżony dopuścił się działania oszukańczego. Takie twierdzenia pokrzywdzonego oraz dokonane na ich podstawie ustalenia nie budzą wątpliwości Sądu Odwoławczego. Nie są na pewno dowolne w rozumieniu art. 7 k.p.k. oraz muszą być oceniane jako poprawne z uwagi na prezentowany przez Sąd meriti proces wnioskowania na podstawie przeprowadzonych dowodów.

Nie można także akceptować twierdzenia skarżącego, że niewywiązanie się przez oskarżonego ze zobowiązania było wynikiem okoliczności obiektywnych skutkujących jego niewypłacalnością. Trzeba i w tym miejscu podkreślać, że oskarżony już w momencie zaciągania zobowiązania faktycznie był niewypłacalny. Miał długi pochodzące jeszcze z 2014 roku, których nie spłacał nawet mimo presji wierzycieli. Przy braku majątku i realnych stałych dochodów, także zwrot zaciągniętej u Y. A. pożyczki nie miał szans powodzenia. Oskarżony w końcu swojej działalności przestępczej obiecywał, że spłaci zobowiązania sprzedając nieruchomości w kraju pochodzenia, ale i to okazało

się tylko wybiegiem, aby uspokoić wierzycieli. Mimo upływu kilku lat, także po nieprawomocnym skazaniu, nie spłacił żadnego z wierzycieli, kierując tylko nierealne obietnice.

Ad. 5.

Postanowiony tu zarzut, znów jako błąd w ustaleniach faktycznych, winien zostać sformułowany jako naruszenie przepisów art. 193 k.p.k., a zwłaszcza art. 170 § 1 k.p.k. Także w takiej postaci zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż okoliczności jakie miałyby zostać dowodem z opinii biegłego stwierdzone nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący domaga się bowiem ustalania wartości 6 samochodów nabytych za pieniądze pochodzące od Y. A.. Jak już w skazano wyżej (ad. 4) zachowanie polegające na wspólnym nabyciu samochodów nie stanowi czynu przypisanego oskarżonemu. Pokrzywdzony jednoznacznie odróżnia wspólne transakcje, od pożyczki udzielonej oskarżonemu. Wykazywanie, że wcześniejsza działalność gospodarcza mężczyzn mogła być zyskowna nie ma faktycznie znaczenia. Ma ambiwalentne znaczenie nawet w kontekście oceny wartości dowodowej zeznań pokrzywdzonego, skoro nie ulega wątpliwości, że samochody te po perturbacjach zostały ostatecznie sprzedane za 320.000 złotych, ze stratą, co potwierdził pokrzywdzony.

Wniosek

Skarżący - na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

zasadny

częściowo zasadny

<p>- względem czynu opisanego w punkcie pierwszym, w punkcie trzecim i w punkcie piątym części dyspozytywnej wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nieuwzględnienie zasadniczych zarzutów apelacji obrońcy musiało skutkować nie podzieleniem wniosków o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich przypisanych mu czynów.</p> <p>Z kolei wykazana zasadność zarzutu naruszenia art. 415 § 1 k.p.k., z przyczyn wskazanych wyżej, w odniesieniu do zarzutu z pkt 3 apelacji, skutkowało uwzględnieniem wniosku tej apelacji o uchylenie orzeczenia o nałożeniu na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na rzecz A. S. (pkt IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku).</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>4.1.</p>	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

<i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Co do winy i kary (pkt II wyroku).	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej: - istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., - tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.), - wadliwości kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.), - a także stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności podniesionych zarzutów apelacji obrońcy (art. 438 pkt 3 k.p.k.).	
<i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
pkt I wyroku	
Zwięźle o powodach zmiany	
Uwzględnienie zarzutu i wniosku apelacji co do niedopuszczalności orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. skutkowało zmianą orzeczenia i uchynieniem takiego rozstrzygnięcia zawartego w pkt IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
---	--

Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

III.	Wobec nieuwzględnienia środka odwoławczego złożonego wyłącznie przez oskarżonego, na podstawie art. 636 k.p.k. oraz art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., to oskarżony ponosi koszty postępowania odwoławczego, w tym wydatki poniesione przez Skarb Państwa oraz oskarżycieli posiłkowych: A. S., S. A. i Y. A. z tytułu zastępstwa procesowego przez adw. P. N.. Pełnomocnik oskarżycieli uczestniczył w rozprawie odwoławczej, stąd na podstawie § 11 ust. 2 pkt 5 oraz § 17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 z dnia 2015.11.05) na rzecz każdego z reprezentowanych należało zgodnie z żądaniem zasądzić zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie po 1.200 złotych.
IV.	Na podstawie wskazanych wyżej przepisów, oskarżonego należało obciążać także wydatki poniesione przez Skarb Państwa. Sytuacja majątkowa oskarżonego, który nie ma stałych dochodów oraz majątku w kraju, a jednocześnie obciążony został obowiązkiem zapłaty na rzecz pokrzywdzonych tytułem obowiązku naprawienia szkody, uzasadnia warunki do zwolnienia go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 624 § 1 k.p.k.).

PODPIS

SSA Jerzy Skorupka SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Maciej Skórniak

Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. O. adw. J. A.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o winie	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana